

ἡ Κωπαΐς, καὶ μεταβάλλεται εἰς νεφέλας βάμβακος·
Εἴσιν δ' οὖν ἐρίοισιν πιπταμένοιαι.

Ἐχομεν λοιπὸν βροχὴν βαμβυκίνην παρέχουσαν εἰς ἡμᾶς τὸ θέαμα, ἄνευ τοῦ ψύχους, τῆς χιόνος. Μόνον τὰς περιτρήμους κωπαΐδας ἐγγέλεις θέλομεν στερηθῆ· ἀλλὰ καὶ τοῦτο ἔχει τι καλὸν, διότι, βαρυνομένων ὀλιγώτερον τῶν ἡμετέρων στομάχων, ἐλαττωθῆσεται καὶ ἡ θνησιμότης.

Ἀλλὰ καὶ ἡ Κτηματικὴ Τράπεζα, τῷ 1865, προμηνύει βροχὴν κεφαλίων. Ἰδοὺ νεφέλαι περικαλύπτουσιν αὐτήν,

κατακρημνόμεναι πλήρεις ὁμοῦ δι' ἀνάγκην, εἴτα βαρεταὶ εἰς ἀλλήλας ἐμπέπτουσαι ῥήγνυνται καὶ παταγοῦσιν.

Ἀκούεις; ὁ πάταγος αὐτῶν, ὡς χρυσοῦ νομίσματα ταρσασύμενα,
κομιδῇ βροντῇ παπαπαππάξ.

ὦ τοῦ ἡδέως ἤχου!

Χαίρετε ταῖνον, ὦ δέσποιναι· καὶ νῦν, εἴπερ τινὶ κάλλει, οὐρανομήκη ῥήξατε κάμοι φωνήν, ὦ παρθασίλειαι.

Τὸ 1865, ψιμύθια καὶ φυκάρια καὶ μίλτος καὶ χρώματα καὶ πλάσματα καὶ ἐντρίμματα δὲν θέλουσιν εἰσέρχεσθαι ἀτιμωρητὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα, διαφεύγοντα τοῦ τελωνείου τὴν δικαιοδοσίαν.

Ἦκούσατε τί συνέβη πέρυσιν, ἦτοι τὸ 1864, πρότινων ἡμερῶν; Δύο νεαπολῖται ἀξιωματικοὶ τοῦ ἰταλικοῦ ναυτικοῦ ἀνέρχοντο ἐκ Πειραιῶς εἰς Ἀθήνας ἐποχούμενοι περὶ τὴν ὁγδόην τῆς νυκτὸς, πορευόμενοι εἰς τινὰ ἐσπερινὴν συναναστροφὴν. Πλησίον δὲ τῆς πόλεως ἡ ἁμαξὰ δεστάχθη νὰ σταθῇ, καὶ δύο ἄνδρες προσῆλθον καὶ ὠμίλουν εἰς τὸν ἁμαξηλάτην.

— Λησταί! κραυγάζουσιν οἱ ἐν τῇ ἁμάξῃ ἀξιωματικοί, λησταί!

Καὶ ξιφουλκοῦσι. Μάτην ζητεῖ νὰ πείσῃ αὐτοὺς ὁ ἁμαξηλάτης ὅτι τὸν φόρον μόνον τῶν διωδίων ἐπλήρωσεν. Ἐμείναν πεπεισμένοι ὅτι διὰ τῶν ξιφῶν ἐφόβησαν τοὺς ληστὰς, τραπέντας εἰς φυγὴν, καὶ ὅτι ὁ ἁμαξηλάτης ἦν συνένοχος. Διηγῆθησαν δὲ τὸ πρᾶγμα εἰς τοὺς ἐν τῇ συναναστροφῇ, οἵτινες μόλις κατώρθωσαν νὰ πείσωσιν αὐτοὺς ὅτι δὲν ἐπλήρωσαν εἴκοσι λεπτῶν λύτρα.

Πρὶν ἢ ἔτι παύσῃ ἡ μεσοβασίλεια, μέλος τι θῆλυ τοῦ διπλωματικοῦ σώματος διηγείτο ὅτι εἶδε ληστὰς, ἀλλ' ὅτι, ἐπειδὴ ἐν Ἑλλάδι ἀγαπᾶται τὸ ἔθνος αὐτῆς, ἅμ' ἀκούσαντες τὸ ὄνομα «... πρεσβεΐα», ἀφῆκαν αὐτήν τε καὶ τὸν πρέσβυν. Τίνες δὲ ἦσαν οἱ ἀγαπῶντες καὶ ἀπολύοντες τοὺς πλουσίους ξένους λησταί;... Νυκτερινὴ τῆς μήπω στολᾶς ἐνδεδυμένης ἐθνοφυλακῆς περίπολος!

Καὶ ὁμῶς, οὕτω γράφονται αἱ εἰς τὴν Ἑλλάδα περιηγήσεις· ἕκαστος περιηγητῆς συνελήφθη ὑπὸ ληστῶν φοροῦντων ἁμαυρωτάτας φουστανέλλας, ἐχόντων μακρὸν μύστακα καὶ μακρὰν κόμην, ὡ-

ραίων ἀνδρῶν, τῶν ὑποίων οἱ ὀφθαλμοὶ ἀναμυγῆσκει τοὺς ἐλίκωπας Ἀχαιοὺς, καὶ καταγράφει σωρὸν ὀνειροπολημάτων.

Τὸ 1865 δὲν θέλουσι δέρεσθαι, μεταξὺ ἄλλων, καὶ πρέσβεις.

Ἔτι δὲ, τὸ 1865, μεγάλη οἰκονομία! τὰ αὐτὰ σφαιρίδια θέλουσιν εἰσέρχεσθαι εἰς τε τὰς κάλπας καὶ τὰ πυροβόλα καὶ ἐξέρχεσθαι ἀπ' αὐτῶν.

ΕΠΙΛΟΓΟΣ.

Ὁ μέχρι τοῦδε τὰ Ποικίλα τῆς Παρθώρας γράψας παρακαλεῖ τὰς τε ἀναγνωστρίδας καὶ τοὺς ἀναγνώστας νὰ τηρῶσιν αὐτῷ φιλικὴν ἀνάμνησιν, ἐπιεικῶς τὰ μέχρι τοῦδε γραφέντα λαλήματα κρίνοντες καὶ μὴ προστιθέντες εἰς αὐτὰ τὴν ἐνίοτε κακὴν πρόθεσιν παρὰ . . .

Σ.

Ο ΔΑΣΟΦΥΛΑΞ

Α'.

Κοιμή τις ἀγροτικὴ οἰκία, κειμένη παρὰ τὰς πύλεις τοῦ Τεύτλιγκεν, ἐν τῷ κύκλῳ τοῦ Μέλανος δάσους, περιεῖχε κατὰ τὸ 1820 τοὺς εὐτυχεστέρους κατοίκους ὅλης τῆς Βυρτεμβέργης, ἦτοι ἓνα πνέτρα καὶ τὴν θυγατέρα αὐτοῦ. Ὁ πατήρ, Ἑρμάννος τὸ ὄνομα, δείξας κατὰ τοὺς πολέμους τῆς Γαλλικῆς αυτοκρατορίας ὡς στρατιωτικὸς πολλὴν ἱκανότητά καὶ ἀνδρίαν, ἀντεμείφθη μετὰ ταῦτα διορισθεὶς εἰς τὴν ἐπικερδῆ θέσιν εἰσπράκτορος.

Ἐνασχολούμενος ἑκτοτε εἰς τε τὴν ἐκπλήρωσιν τῶν καθηκόντων του καὶ εἰς τὴν ἀνατροφὴν τῆς προσφιλοῦς αὐτῷ Βέρθας, ἐπανελάβαντο συχνάκις· «Εὐρον ἐπὶ τῆς γῆς τὴν ἀνάπαυσιν· οἱ πόθοι μου εἶναι περιορισμένοι· ἅς ἴδω τὴν θυγατέρα μου εἰς γάμον συνελθοῦσαν μετὰ νέου τινὸς τιμίου, καὶ θέλω κοιμηθῇ τὸν αἰώνιον ὕπνον.»

Τὸ ἐσπέρας συνήθροζεν ἐνίοτε περὶ τὴν εὐρείαν του θερμάστραν δύο ἢ τρεῖς γηραιὸς φίλους, ἀρχαίους συστρατιώτας του, καὶ ῥοφούντες ποτὲ μὲν δροσερὸν ζῦθον, ποτὲ δὲ καπνὸν, συνδιελέγοντο περὶ τοῦ παρελθόντος, περὶ τῆς Αὐστερλίσσης πρὸ πάντων, ὅπου ἡ μοῖρα τῆς Βυρτεμβέργης εἶχεν ὀρμήσει ὑπὸ τὰς διαταγὰς τοῦ Ναπολέοντος. Πρέπει νὰ ὁμολογήσωμεν, ἔλεγεν ὁ καλὸς Ἑρμάννος μετὰ πατριωτικῆς ὑπερηφανείας, ὅτι εἶναι ἀδύνατον ὁ τόπος μας νὰ συγκριθῇ πρὸς τὴν Αὐστρίαν, τὴν Πρωσσίαν, τὴν Σαξωνίαν· ὁμῶς ἡ Βυρτεμβέργη ἔχει προσόντα, τὰ ὅποια ἀδυνατεῖ τις νὰ τῇ διαφιλονεικήσῃ· τὸ κλίμα μας εἶναι γλυκὺ καὶ ὑγιεινόν· ἡ γεωργία ἀκμάζει, ἡ γῆ εἶναι εὐφορὸς. Τὰ δάση μας ἐν οἷς

ἡ ἄγρᾱ ἀφθονεῖ, τὰ ποίμνιά μας ὁμοίως παρέχουσι πλούσιαι προσόδους. Γνωρίζομεν πρὸς τούτοις νὰ ἐξορύττωμεν ἐπωφελῶς τὰ σιδηροῦχα καὶ ἀλατοῦχα ἡμῶν μεταλλεῖα καὶ τὰ ἐκ μαρμάρου καὶ ἀρδοσίας λατομεῖα. Ἡ βιομηχανία μας προαδεύει ταχὺ βήματι. Ὁ στρατός μας καὶ τοὶ ὀλιγάριθμοι διότι δεκατέσσαρες μόνον χιλιάδες ὀφείλομεν εἰς τὴν ὁμοσπονδίαν, ἀπεδείχθη πάντοτε ἄξιος σεβασμοῦ διὰ τὴν πειθαρχίαν αὐτοῦ καὶ ἀνδρίαν. Ἐπὶ τέλους ὁ τελευταῖος ἡμῶν ἄρχων, Φρηδερίκος ὁ πρῶτος βασιλεὺς τῆς Βυτεμβέργης, κατώρθωσε μεταξὺ τῶν σοβαρῶν συμβάντων τῶν διαταραζάντων τὴν ἐποχὴν ἐκείνην, ν' αὐξήσῃ ἀδιαλείπτως τὸ κράτος του, χάρις τῇ φιλίᾳ τοῦ Ναπολέοντος, καὶ βραδύτερον τῇ προστασίᾳ τῆς ἐν Βιέννῃ συνδισκίσεως. Θὰ μοὶ παρατηρήσητε ὅτι ἡ πρωτεύουσά μας Στουτγάρτη κατ' οὐδὲν ἀξιόλογος εἶναι παρὰβαλλομένη πρὸς τὰς ἄλλας μεγαλοπόλεις τῆς Γερμανίας, πρὸς τὸ Μόναχον, τὴν Δρέσδην, τὴν Βιέννην, τὸ Βερολῖνον· ἀλλ' ὀλίγον τοῦτο μέλει· κατ' ἐμὲ προτιμῶ νὰ εὕρισκω ὀλιγωτέραν πολυτέλειαν ἐν τῇ πρωτεύουσῃ, καὶ νὰ δύναμαι νὰ θαυμάζω τὰ ὠραῖα χωρία μας, λάμποντα ἐκ καθαριότητος. »

— Καλὰ ὠμίλησεν ! ἐφώνησαν οἱ φίλοι καὶ ἰδαικίτερος ὁ εὐσκαρκος ταγματάρχης Ὁγενδόρφ. Γηραιέ μου συστρατιῶτα, συχνάκις μᾶς ἐπανελάβες τὴν ἀκηγορίαν σου ταύτην, τὴν ἀκούομεν ὅμως πάντοτε μὲ νέαν εὐχαρίστησιν. Ἐμπρὸς εἰς δόξαν τῆς Βυτεμβέργης.

Καὶ τὰ ποτήρια πλήρη ἀφρώδους ζύθου ἀδελφικῶς συνεκρούοντο, καὶ αἱ πίπαι ἀνέπεμπον τὰ ἐκ λευκοῦ καπνοῦ νεφύδριά των. Εἶτα εἰς τῶν παρευρισκομένων προσεκάλει τὴν Βέρθαν νὰ καθήσῃ παρὰ τὸ κλειδοκύμβαλον. Ἄνευ πολλῶν παρακλήσεων ἡ χαρίεσσα νεᾶνις ἄφινε τὸ κέντημά της, καὶ περιφέρουσα ἐπὶ τῶν ἐλεφαντίνων πλήκτρων τοὺς γεγυμνασμένους δακτύλους αὐτῆς, ἐπαίξε μίαν ἐξ ἐκείνων τῶν γερμανικῶν μελωδιῶν, αἵτινες συγκινοῦσι τὴν καρδίαν. Ἦσαν θελκτικαὶ αἱ ἐσπέραι ἐκεῖναι. Ὁ Ἑρμάννος δὲν ἐσκέπτετο ἄλλως περὶ τοῦ μέλλοντος, ἢ, διορθῶν τὰ πράγματα κατὰ τὰς ιδέας του, ἔλεγεν ἐνίοτε καθ' ἑαυτόν· « Θὰ ὑπανδρεύσω τὴν κόρην μου μεθ' ἑνὸς τῶν ἀνδρείων τούτων, καὶ ὁ γαμβρός μου θὰ κατοικήσῃ ὑπὸ τὴν στέγην μου καὶ θὰ καπνίσωμεν ὁμοῦ. »

Συμβάν φρικῶδες ἐνταυτῷ καὶ ἀπρόοπτον ἔμελλε νὰ καταστρέψῃ τὴν γαλήνην ἐκείνην καὶ τοὺς ὠραίους ἐκείνους σκοπούς.

Β'.

Ἡμέραν τινὰ ὁ Ἑρμάννος ἀνεχώρησεν ἑφιππος, ὅπως περιέλθῃ τὰ περίχωρα καὶ εἰσπράξῃ ποσὸν ἄχι

εὐκαταπρόβητον χρημάτων, καὶ ἀναχωρῶν παρήγειλε τὴν θυγατέρα αὐτοῦ νὰ ἐτοιμάσῃ ὄξυνολάχανον διὰ τὴν ὀγδόην ἐσπερινὴν ὥραν. Ὀκτὼ ὥραι τῆς ἐσπέρας ἐσήμαινον καὶ ὁ Ἑρμάννος δὲν εἶχεν εἰσέτι ἐπιστρέψει. Δέκα, ἑνδεκα, ὥραι, μεσονύκτιον . . . ἀκόμη. Τὴν ἐπαύριον πρῶξαν ἡ Βέρθα, ἥτις καθ' ὅλην τὴν νύκτα ἐκείνην εὕρισκετο εἰς μεγίστην ἀνησυχίαν, ἐξῆλθε τοῦ οἴκου τῆς κατατεταραγμένη· οἱ γείτονες συγκεκινημένοι ἐπροσπάθουν νὰ τὴν παρηγορήσωσιν.

— Ὑπομονή, τέκνον μου, ὑπομονή, τῇ ἔλεγεν ὁ πατήρ σου θὰ ἡσθάνθῃ ἑαυτὸν κεκμηκότα, καὶ ἔμεινε τὴν νύκτα εἰς ἐπαυλὶν τινὰ· ἐντὸς ὀλίγου θὰ τὸν ἐπανίδῃς.

— ὦ! ὄχι! ἀπῆντα ἡ Βέρθα, τὰ προσαισθήματά μου δὲν μ' ἀπατοῦσι· τὴν αὐτὴν ἡσθάνθη ἀνησυχίαν καὶ ὅτε ἔμελλον νὰ ἴδω τὴν μητέρα μου θνήσκουσαν· μυστηριώδης τις φωνὴ μοὶ λέγει, ὅτι ὁ πατήρ μου δὲν ὑπάρχει πλέον. — Τρέλλα! τρέλλα! θὰ ἐπιστρέψῃ. — Ἀλλ' οἱ γείτονες ἔλανθάνοντο, ὁ Ἑρμάννος δὲν ἐπανῆλθε πλέον εἰς τὸ Τεϋτλιγκεν. Μάτην ἡ ἀστυνομία ἐπεδόθη εἰς λεπτομερεστάτας ἀναζητήσεις· μάτην πανταχόθεν ἠρεύνησαν τὸ γειτνιάζον τῇ πόλει μέρος τοῦ Μέλανος δάσους· ἀδύνατον ὑπῆρξε νὰ εὕρεθῃ τεκμήριόν τι δυνάμενον νὰ ὀδηγήσῃ εἰς τὰ ἴχνη τοῦ δυστυχοῦς εἰσπράκτορος. Πάντες λοιπὸν ἐπίστευσαν ὅτι ἐδόλοφονήθη ὑπὸ ληστῶν καὶ βαθέως ἐτάφη· καὶ τόσῳ μᾶλλον καθόσον τότε ὑπῆρχεν εἰς τὰ πέριξ συμμορία ληστῶν φημιζομένη διὰ τ' ἀνδραγαθήματά της. Ὁ ἀρχηγὸς αὐτῆς, τυχοδιώκτης ἐκ τῶν τολμηροτέρων, ὠνομάζετο Κάρολος, καὶ ἐλέγετο περὶ αὐτοῦ ὅτι οὐδέποτε ἔχαρίσθη πρὸς ὀδοιπόρους, οὓς πάντοτε ἐγύμνονε· τόση ἦτο ἡ τόλμη του, ὥστε πολλάκις ἠγωνίσθη συμπλακείς πρὸς τοὺς κατ' αὐτοῦ ἀποσταλέντας χωροφύλακας. Φυσικῶς τῷ λόγῳ ἡ κοινὴ γνώμη εἰς τοῦτον τὸν ἄνθρωπον ἀπέδωκε τὸν φάνον τοῦ Ἑρμάννου.

Ὅσῳ μέχρι τότε ἡ Βέρθα εἶχε ζήσει ἥσυχος καὶ εὐτυχῆς, τόσον ἡθιάνθη ἐκ τὴν καταβεβλημένην ὑπὸ τῆς λύπης καὶ ἔντρομον, ἕνεκα τοῦ κενοῦ τοῦ πέριξ αὐτῆς ὑπάρχοντος. Ἀμελῶς πλέον ἐλάμβανε τὸ ἐργόχειρόν της, καὶ ἂν ἐκάθητο παρὰ τὸ κλειδοκύμβαλον, ἤχους μελαγχολικοὺς μόνον ἐκ τοῦ ὀργάνου ἐξέβαλλε· καὶ συχνότατα οἱ λεπτοὶ της δάκτυλοι ψυχροὶ ἔμενον καὶ ἀκίνητοι ἐπὶ τῶν λευκῶν κροτάλων. Ἄλλοτε ἡ νεᾶνις, παρὰ τὸ παράθυρόν της καθεζομένη, διήρχετο ὥρας μακράς ἐν σιωπηλῇ ὀνειροπολήσει· εἰάν δέποτε ἡ φωνὴ ἐπανήρχετο εἰς τὰ χεῖλη της, τοῦτο ἐγίνετο ὅπως ψιθυρίσῃ τὰς πενθίμους στροφὰς τοῦ Ἰωάννου Πέτρου Ἑβελ' Ἐπὶ ἐνὸς τάφου.

Γ'.

Καταντικρὺ τῆς Βέρθας κατώκει νέος τις ὅσῳ καλὸς, τόσῳ καὶ ὠραῖος, ὅσῳ ἀνδρεῖος, τόσῳ καὶ γλυκὺς, ὁ Ὄθων Διέτριχ, δασοφύλαξ τοῦ στέμματος. Ἐν ὀλίγαις λέξεσιν ἐξωγραφήσαμεν τὸν Ὄθωνα καὶ τὸν χαρακτῆρά του· προσθέσωμεν δὲ, ὅτι εἰς περιστάσεις πολλὰς ἀπέδειξε σύνεσιν σπανίαν καὶ εὐφυΐαν, καὶ τὰ προτερήματά του ταῦτα συνήρῃσαν νὰ ἐλκύσωσι τὴν ὑπόληψιν τῶν ἀνωτέρων του. Πρὸ πολλοῦ ἠδύνατο ὁ Ὄθων νὰ εὕρῃ καλὴν τινα οἰκογένειαν μεθ' ἧς ὠφελίμως νὰ ἐνωθῇ· ἀλλὰ καὶ πρὸ πολλοῦ εἶχε παρατηρήσει τὴν Βέρθαν, καὶ ἀφ' ἧς ἡμέρας ἡ θυγάτηρ τοῦ Ἑρμάννου τῷ ἐπεφάνη, τὸ μέλλον του προσδιωρίσθη. Ἡ δειλία, ὁ φόβος μὴ ἀκούσῃ ἄρνησιν, κατέστησαν αὐτὸν περίφροντιν, καὶ μόνον μετὰ τὸ τρομερὸν συμβῆν, ὅπερ ἀνωτέρω διηγήθημεν, ἐτόλμησε μικρὸν ν' ἀνοίξῃ τὴν καρδίαν του εἰς τὴν Βέρθαν. Καὶ ὅμως, οὐδὲ τότε τῇ εἶπεν ὅτι τὴν ἠγάπα· ἄλλως τε ὅμως τὰ βλέμματά του, ἡ συγκίνησις τῆς φωνῆς του, αἱ συχναὶ αὐτοῦ ἐπισκέψεις, τὰ πάντα προσέδιδον τὸ μυστήριόν του. Ὡς πρὸς τὴν Βέρθαν, εἰς δάκρυα πάντοτε πνιγομένη, ταύτας μύνας κατὰ στόμα εἶχε τὰς λέξεις· « Ὁ πατήρ, ὁ δούστηνός μου πατήρ! » Ποσῶς δὲν ἀμφέβαλλεν ὅτι ὁ Ἑρμάννος ἦτο τὸ θυμὸν τοῦ ἐξοχουστοῦ Καρόλου, τοῦ ὁποῦ τοῦ ὀνόμα ἐνώπιον αὐτῆς προφερόμενον ἔκαμνεν αὐτὴν νὰ τρέμῃ καὶ μάλιστα νὰ ἐμπίπτῃ εἰς νευρικοὺς σπασμούς.

Ἐσπέραν τινὰ καθημένη μελαγχολικῶς παρὰ τὸ παράθυρόν της καὶ στηριζομένη ἐπ' αὐτοῦ, εἶδε τὸν Ὄθωνα, ὅστις μὴ τολμῶν ν' ἀναβῇ πρὸς αὐτήν, διήρχετο ὁλονὲν ἡσύχως τὴν ὁδόν. Ἀμέσως τὸν ἐκάλεσε διὰ νεύματος, καὶ ἐν μιᾷ στιγμῇ εὐρέθη πλησίον της. Ἡ Βέρθα τῷ ἐφάνη εἰς ἐξαιρετικὴν ἀνησυχίαν παραδεδωμένη. Ἡ νέα ἔλαβεν ἀπὸ τῆς χειρὸς τὸν Ὄθωνα καὶ ἔφερεν αὐτὸν πρὸ τῆς εἰκόνης τοῦ Ἑρμάννου. — Ἐγνώρισας, εἶπε, καὶ ἠγάπησας ἐκεῖνον, τοῦ ὁποῦ εἶναι ἡ εἰκὼν αὕτη;

— Ναί, Βέρθα, καὶ ἤθελον δώσω τὸ αἷμά μου, ὥπως τὸν ἐπαναφέρω εἰς τὴν ζωὴν. — Εἶθε τὸ θαῦμα τοῦτο νὰ γίνῃ ἀρεστὸν τῷ Θεῷ! Τὸ ἰδικόν μου αἷμα, τὸ ἰδικόν μου, ἤθελον προσφέρει ἐγὼ εἰς ἀνταλλαγὴν τῆς πολυτίμου τούτης ὑπάρξεως. Μὴ σκεπτόμεθα πλέον περὶ τούτου. Γνωρίζεις ὅμως τὴν σκέψιν, ἥτις μὲ κατέχει; — Ὁμίλησον, Βέρθα. — Ἐρχίσθην μῖσος ἀδιάλλακτον εἰς τὸν ρονέα τοῦ πατρὸς μου. . . — Δὲν τὸν γνωρίζεις; — Πῶς; ἀγνοεῖς, ὅτι εἶναι ὁ Κάρολος, ὁ ἀρχηγὸς τῶν ληστῶν, ὅστις μόνος ἠδύνατο νὰ πράξῃ τὸ ἐγκλημα τοῦτο; Τὴν καρδίαν μου δίδω εἰς τὸν τολμηρὸν ἐκεῖνον, ὅστις ἐκδικηθῇ τὸν Κάρολον διὰ τὴν δολοφονίαν τοῦ πα-

τρὸς μου. — Βέρθα, ἀνέκραζεν ὁ Ὄθων, θὰ ἤμαι ἐκεῖνος ὁ ἄνθρωπος!

Τὸ πρόσωπον τοῦ νέου δασοφύλακος ἐφαίνετο λάμπον ἀπὸ τὸν ἐνθουσιασμόν τοῦ ἔρωτος. Ἡ Βέρθα ἀνέφριξεν· ἠθάνθη, ὅτι ἡ ὑικὴ τῆς στοργῆς τὴν παρέφερε μακράν· ἴσως ἤθελε ν' ἀποσύρῃ τοὺς λόγους τῆς, ἀλλ' ἦτο πλέον ἀργά.

— Ὁμνῶ, ἐξηκολούθησεν ὁ νέος, ἐνώπιον τῆς εἰκόνης ταύτης καὶ εἰς τὴν ἀγίαν μνήμην τοῦ Ἑρμάννου, ὁμνῶ νὰ λάβω παρὰ τοῦ Καρόλου τρομερὰν ἐκδίκησιν!

Καὶ μὴ ἀφίνων τὴν Βέρθαν νὰ ὁμιλήσῃ πάλιν περὶ τῆς προτάσεώς της, ἐξῆλθε δρομαῖος.

Τὸ γειτνιαζόν τῇ πόλει Τεύτλιγκεν μέρος τοῦ Μέλανος δάσους, ἦτο πυκνότατον, δασύτατον, σκοτεινότατον, καὶ ἕνεκα τούτου ἐχρησίμευεν ὡς ἐστὶα εἰς τὰς ἐπιχειρήσεις τῶν ληστῶν. Ὁ Ὄθων ὑπέθεσεν, ὅτι τὸν λαθύρινθον ἐκεῖνον τὸν ἀδιέξοδον ὁ Κάρολος θὰ ἐξέλεξεν ὡς ὀρμητήριόν του· καὶ πλήρης ἀποφάσεως εἰσεχώρησεν εἰς αὐτόν. Τακτικὸς, συνετὸς καὶ ἐμπειρὸς ἔλαβεν μεθ' ἑαυτοῦ διὰ τινὰς ἡμέρας τροφάς· γινώσκων δὲ καλῶς, ὅτι ἂν εἰς χεῖρας τῶν ληστῶν ἐπιπτεν, ἀνηλεῶς ἤθελε θανατωθῇ ἅμα ὡς ἐγνωρίζετο δασοφύλαξ, μετημφισθῇ ἐνδυμα χωρικοῦ, καὶ ἔκρυψε τὰ ὅπλα του ὑπὸ τὴν πλατεῖαν φλοκάταν του. Ἐφαίνετο δὲ μόνον τὴν νύκτα κατασκοπεύων, παρατηρῶν καὶ κρυπτόμενος ὀπισθεν τῶν δένδρων.

Τὴν τρίτην ἑσπέραν ἔφθασεν εἰς εἶδός τι σταυροδρομίου ἐν τῷ μέσῳ τοῦ ὁποῦ ὑψοῦτο πελωρία κοίλη δρυς. Ἡ σελήνη ἔλαμπεν εἰς τὸν οὐρανόν. Ὁ Ὄθων διέκρινε τέσσαρας ἄνδρας προεχίνοντας μετὰ προφυλάξεως. Οἱ ἄνδρες ἐπλησίασαν πρὸς τὴν δρυὶν καὶ εἰς ἐξ αὐτῶν εἶπε τότε·

— Ὁ ἀρχηγὸς πρέπει ἐνταῦθα νὰ μᾶς ἄρῃσιν τὰς ὁδηγίας του. — Εἰσέβαλε τὸν βραχίονα ἐντὸς τοῦ βάθους τοῦ δένδρου καὶ ἀνέστυρεν ἐν χαρτίον, ὅπερ ἀνοίξαντες οἱ λησταὶ ἀνέγνωσαν ταῦτα εἰς τὸ φῶς τῆς σελήνης·

— « Ἰπάγετε, ἄνδρεῖοί μου, μετημφιασμένοι νὰ κατασκοπεύετε τὰ πέριξ διὰ τὴν μέλλουσαν ἡμῶν ἐκστρατείαν κατὰ τοῦ πύργου τοῦ κόμητος Ἀδελσβέργου· αὐριον τὴν πρωτὴν θέλω εὐρεθῇ εἰς τὸ σταυροδρόμιον τῆς δρυὸς, ὥπως λάβω γνῶσιν τῆς ἐκθέσεως περὶ τῶν ὁσων ἐπράξτε κατὰ τὰς ὀκτὼ ταύτας ἡμέρας. »

« Κάρολος ».

Ἰδέα τις αἰφνίδιος, ἱπποτικὴ, παράφρων διῆλθε τὸ πνεῦμα τοῦ Ὄθωνος. Ἄμα ὡς ἐμπρόσθην οἱ λησταὶ ἔγραψεν ἐπὶ ἐνὸς φύλλου τοῦ σημειωματαρίου του τὴν πρόκλησιν ταύτην·

« Κάρολε, εἶσαι ἀνὴρ ἀθλῖος, τὸ ὄνομά σου ὀλόκληρον λαὸν πληροὶ τρόμου· ἐσχάτως ἐλήττευσας

» καὶ ἐφόνευσας ἓνα γέροντα, τὸν πατέρα νέας, ἦν
 » ἀγαπῶ. Τοῦ τελευταίου τούτου ἐγκλήματος σοὶ
 » ζητῶ ἱκανοποίησιν. Ἐάν ἔχῃς τόσον θάρρος ἔσον
 » λέγεται, εὐρέθητι μόνος αὐριον τὸ ἐσπέρας εἰς τὸ
 » σταυροδρόμιον τῆς δρυὸς· θέλω ἔλθαι νὰ σὲ πολε-
 » μήσω. Δέχθητι τὴν συμπλοκὴν ταύτην ἀνδρὸς
 » πρὸς ἄνδρα· ἴσως πέσω, ἀλλ' ὁ θάνατος θὰ μοὶ ᾔ-
 » ναι προτιμότερος τῆς λύπης μου, μὴ δυναμένου νὰ
 » νυμφευθῶ ἐκείνην, ἣτις μοὶ εἶναι πολυτιμότερα
 » τῆς ζωῆς. Ἔσο κατὰ τὴν περίστασιν ταύτην τί-
 » μιος, ὡς ὁ ἐχθρὸς σου. »

» *Ὁθων Διέτριχ*

» Δασοφύλαξ τοῦ Στέμματος »

Ἀφοῦ κατέθεσεν εἰς τὸ κοίλωμα τῆς δρυὸς τὴν ἀ-
 νωτέρω ἐπιστολὴν ὁ Ὄθων ἀπεμακρύνθη ὀλίγον, ὅ-
 πως θέσῃ μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τοῦ ἐχθροῦ του εὐρὺ
 διάστημα, καὶ δυνήθῃ νὰ ἐπανεύρῃ εὐκόλως τὴν ὁ-
 δὸν τοῦ σταυροδρομίου.

Ε΄.

Ἐς τὴν παρχμονὴν, οὕτω καὶ τότε αἱ ἀκτῖνες
 τῆς σελήνης ἐφώτιζον τὸ σιωπηλὸν σταυροδρόμιον,
 ὅτε εἰσῆλθεν ὁ Ὄθων. Ἡ καρδία του ἐπαλλε σφοδρῶς
 ἐπερίμενε πάντοτε προδοσίαν τινὰ καὶ ἐκ προτέρων
 εἶχε θεωρήσει τετελεσμένην τὴν ζωὴν του· ἀλλ' ἐκ-
 πεπληγμένος μεγάλως διέκρινεν ἄνδρα μόνον, ὀρθὸν
 καὶ ἀκίνητον παρὰ τὸ δένδρον. Οἱ δύο ἐναντίοι ἀν-
 τήλλαξαν χειρετισμὸν διὰ τῆς χειρὸς ὁ ἀρχηγὸς
 εἶτα ψυχρῶς ἠρώτησεν·

— Εἶσαι ὁ Ὄθων Διέτριχ; — Ναί. — Αποκαλύ-
 ρθητι τὴν κεφαλὴν . . .

— Διατί; — Θέλω νὰ σὲ ἴδω καλῶς εἰς τὸ
 φῶς . . .

— Εὐχαρίστως, δὲν φοβοῦμαι τὰ βλέμματα τῶν
 ἐχθρῶν μου.

— Ναί, εἶσαι ὁ Ὄθων Διέτριχ, ἐπανελάθειν ὁ ἀρ-
 χηγὸς, καὶ κλίνων τὴν κεφαλὴν ἐφάνη βυλιζόμενος
 εἰς σκέψεις. Ὁ Ὄθων ἤρχιζε ν' ἀνυπομονῇ. — Τί
 σημαίνει ἡ προετοιμαστικὴ αὕτη ἐξέτασις; ἀνέκρα-
 ξεν. Ἦλθον νὰ σὲ πολεμήσω, εἶσαι ἔτοιμος; — Ὁ-
 χι ἀκόμη. — Καὶ ὅμως σὲ λέγουσιν ἀνδρεότατον;
 — Νομίζω ὅτι εἶμαι ἕξιος τῆς φήμης ταύτης. —
 Τότε ἂς ἀρχίσωμεν. — Ὁχι, Ὄθων, δὲν θὰ κτυπη-
 θῶμεν.

Ὁ Ὄθων ὀπισθοδρόμησεν ἐκπληκτος. — Τί ἤλθας
 λοιπὸν νὰ κάμῃς ἐνταῦθα; ἠρώτησε. — Νὰ σοὶ προσ-
 φέρω μεγάλην ἐκδούλευσιν καὶ ν' ἀποκτήσω ἐκ νέου
 τὴν ὑπὲρ ἐμοῦ ὑπόληψίν σου.

— Τὴν ὑπόληψίν μου; . . . σὺ! — Διατί ὅχι;
 Μὴ μὲ καταδικάζῃς πρὶν γνωρίσης· ἐάν δὲν ᾔμαι ἄ-
 ξιος μᾶλλον εὐσπλαγχνίας ἢ περιφρονήσεως. —

Πνευματικὸς σοὶ ἐχρειάζεται, ἀντεῖπε καταφρονητι-
 κῶς ὁ δασοφύλαξ, καὶ ὅχι ἀντίπαλος.

— Μοὶ ἐχρειάζεται . . . ἡ φίλις σου . . . ἡ συγ-
 γνώμη σου . . . — Θεέ μου, τί λέγεις; — Ὁ Κάρολος
 ἐκλαiven· ἐξείφνης δὲ ἐπρόφερε ταῦτα·

— Ὄθων, ἐνθυμεῖσαι μίαν χήραν εἰς Οὐλμην
 κατοικοῦσαν καὶ ἔχουσαν δύο τέκνα, τὸν Ὄθωνα καὶ
 τὸν Φρειδερίκον; — Λέγε, ἐξακολούθει. — Ὁ Ὄθων
 ἦτο γλυκὺς, ὁ Φρειδερίκος ζωηρὸς, ὁρμητικὸς. Πᾶσα
 ἐξουσία, πᾶσα παρὰτήρησις ἦτο ἀνυπόφορος εἰς τὸν
 Φρειδερίκον. Ἀπεμακρύνθη τοῦ οἴκου μυρία νεανικά
 σφάλματα πράξας . . . Ἡ δειλαία χήρα ἀπέθανεν ἐκ
 τῆς λύπης, δίδουσα τὴν εὐλογίαν αὐτῆς εἰς τὸν Ὄ-
 θωνα μόνον . . .

— Τελείωσον! ὁ Φρειδερίκος . . . — Μετὰ πολ-
 λὰς περιπετείας, καθ' ἃς τὴν ζωὴν αὐτοῦ καὶ τὴν
 τιμὴν διεκινδύνευσεν, ὁ δυστυχὴς, ἐκτὸς τῆς κοινω-
 νίας, μισθὸν τοὺς ὁμοίους του, ὡς ἐμισθετο ὑπ' αὐ-
 τῶν, συνέλαβε τὴν ἐσχάτην ἀπόφασιν. Ἐτέθη ἐπὶ
 κεφαλῆς συμμορίας ληστῶν . . . Ὁ Φρειδερίκος ἔ-
 γεινε Κάρολος, εἶναι ἐνώπιόν σου, ἐνώπιον τοῦ ἀ-
 δελφοῦ του.

Τελειόνων τὰς λέξεις ταύτας ὁ ληστὴς ἀπεκαλύ-
 φθη. Ὁ Ὄθων ἐπὶ μικρὸν ἐδίστασεν, ἀλλ' ὑπὸ τοῦ
 ἐνστίκτου τῆς φήσεως παρασυρόμενος, ἤνοιξε τὰς
 ἀγκάλας εἰς τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ, ὁρμήσαντα μετὰ
 κραυγῆς χαρᾶς. Μετὰ ταύτην τὴν πρώτην τῆς δια-
 χύσεως στιγμὴν, ὁ νέος δασοφύλαξ ἐνόησεν ἐντὺς
 ἑαυτοῦ ἐπενεργεῖν τὸ ἠθικόν, ἠσθάνθη ἀποστροφὴν
 νὰ συσφίγῃ τὸ στῆθος ἐκεῖνο, τὸ πολλάκις ὑπ' ἀν-
 θρωπίνου αἵματος βαφέν. Ὁ Φρειδερίκος ἐμάντευσε
 τὴν σκέψιν τοῦ ἀδελφοῦ. — Τὸ ἐννοῶ . . . καὶ σοὶ
 συγχωρῶ, εἶπε λυπηρῶς· σοὶ εἶναι δυσάρεστον νὰ μ'
 εὐρίσκῃς εἰς τὴν κατάστασιν ταύτην. Αἱ ἐπιπλήξεις
 σου εἶναι ἀνωφελεῖς. Τοῦλάχιστον εἰς τῶν δύο μας
 πρέπει νὰ ζήσῃ εὐτυχὴς καὶ τιμημένος. Ἀκολού-
 θει μοι, σοὶ προητοίμασα ἀπροσδόκητόν τι.

Εἶπε καὶ ἐσύριξε δυνατὰ· πάραυτα δὲ ἐφάνησαν
 δέκα ἕως δώδεκα ἄνδρες· λαμπάδες ἀνήφθησαν καὶ
 ἡ μικρὰ συμμορία ἠκολούθητε μακρὰν καὶ στενὴν
 ἀτραπὸν, εἰς τὸ τέλος τῆς ὁποίας ἠνοίγετο σπή-
 λαιον, ὅπου εἰς τῶν ληστῶν εἰσέδυσε μὴ ἀργήσας νὰ
 ἐπιστρέψῃ φέρων μεθ' ἑαυτοῦ γέροντα δεδεμένον
 τοὺς ὀφθαλμοὺς, τὸν Ἑρμάννον.

— Αἰχμάλωτε, εἶπεν ὁ Κάρολος, σοὶ ἀποδίδω
 τὴν ἐλευθερίαν, τῇ ζητήσῃ τοῦ γενναίου Ὄθωνος Διέ-
 τριχ. Ὁ νέος αὐτὸς νομίζων ὅτι εἰς χεῖρας μου εὐ-
 ρίσκεσαι, δὲν ἐφοβήθη νὰ ἔλθῃ μόνος εἰς τὸ δάσος
 τοῦ βασιλείου μου, ὅπως μὲ προκαλέσῃ εἰς μονο-
 μαχίαν. Ἐθαύμασα τὴν τόλμην του καὶ τούτου ἔ-
 νεκα σ' ἐλευθερῶ ἄνευ λύτρων. Ὁ Ὄθων αὐτὸς θὰ
 σοὶ εἴπῃ ὁποῖαν ἀνταμοιβὴν ἐπιθυμεῖ.

— Τὴν θυγατέρα μου ἀναμφιβόλως, εἶπε μειδιδὼν ὁ Ἑρμάννος.

— Ὁρθότατα, ἀπεκρίθη ὁ Ὀθων, συγχώρησόν μοι τὸ θάρρος.

— Ἐάν σοι τὸ συγχωρῶ! . . . εὐλογῶ αὐτά. Εὐχαριστῶ, ἀρχηγέ, λαμβάνων μου τὰ χρήματα, μοι ἀφῆκας τὴν ζωὴν . . . ἐπὶ ὄροις. Ἰγίαινε.

— Θὰ σὰς ὁδηγήσωμεν μέχρι τῆς ἄκρας τοῦ δάσους, εἶπεν ὁ Φρειδερίκος, διότι ἄλλως δὲν θὰ δυνηθῇτε νὰ ἐπικνεύρητε τὸν δρόμον σας.

Καθ' ἣν στιγμὴν ἐμελλον ν' ἀποχωρισθῶσιν ἡ ἡμέρα ἀνέτελλεν. Ὁ Ὀθων εἶδε δύο δάκρυα λάμποντα εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ Φρειδερίκου.

— Ἀδελφε, εἶπεν οὗτος χαμηλὰ, μὲ συγχωρεῖς;

— Φεῦ! ναί, σὲ συγχωρῶ . . . καὶ σὲ οἰκτείρω. — Ἔσο εὐτυχής! — Ἀλλὰ σὺ, Θεέ μου!

— Πρέπει νὰ ὑποστῶ τὴν ποινὴν τῶν σφαλμάτων μου.

Σ.

Οἱ δύο ἀδελφοὶ ἐχωρίσθησαν καὶ οὐδέποτε ἐπανείδον ἀλλήλους.

Μετά τινα ὁμοῦ χρόνον ἠκούσθη, ὅτι ὁ περίφημος Κάρλος μεταμεληθεὶς διὰ τὰ ἐγκλήματα τοῦ εἰσῆλθεν εἰς ἓν μοναστήριον τοῦ Μονάχου, ἵνα ἀποθάνῃ ἐν μετανοίᾳ καὶ ἐξομολογήσῃ.

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ.)

ΚΛΕΑΝΘΗΣ Ι. ΠΑΠΠΑΖΟΓΛΟΥΣ.

ΜΙΚΡΑ ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΙΣ.

Ἐκ τῶν τῆς Ἀμοργοῦ ἀρχαίων ἐπιγραφῶν, τῶν ἐν τῷ προηγουμένῳ φυλλαδίῳ τῆς *Πανδώρας* [σελ. 449—52] μετενεχθεισῶν ἀπὸ τοῦ περιοδικοῦ συγγράμματος τῆς ἐν Ῥώμῃ σοφῆς ἀρχαιολογικῆς ἐταιρείας, ἡ μεταξὺ τῶν ἐπιτυχιδίων πρώτη ταττομένη φέρει ἀναπλήρωσιν τινα παρατηρήσεως ἀξίαν. Μεταγράφω ἥδε τὴν ἐπιγραφὴν αὐτὴν ὡς ἔχει ἐκεί, ἵν' εὐχερέστερον γένηται ἡ παρατήρησις:

Σωτηρι[γ]ar θ[ε] [τ]ὸρ[χος] ἐνθάδε, ξεῖρε,
Οὗτος κ[α]λύπτει ὡς γὰρ ἠθέλει δαίμων,
Τρεῖς δέκα παρασχὼν ἑτά μοι μόνα ζῆσα[ι].

Παρατηρῶ λοιπὸν ὅτι ἡ ἐν τῷ πρώτῳ στίχῳ ἀναπληρουμένη λέξις ΔΕ, ἂν μὴ ᾖ τυπογραφικὸν παρόραμα, ὡς ὑποπτεύω, διέφυγε πάντως τὴν προσοχὴν ἡ τοῦ ἀνακρινωσαμένου τὰς ἐπιγραφὰς τῇ ἐν Ῥώμῃ ἀρχαιολογικῇ ἐταιρίᾳ ἐλλογίμου κ. Ἑμ. Ἰωαννίδου, ἡ τοῦ σοφοῦ ἐκδότου αὐτῶν κ. Ἑνζενίου (G. Henzen), οἱς καὶ τὴν μικρὰν ταύτην παρατήρησιν εὐλαβῶς ὑποβάλλω.

Ὅτι τὸ ἐπίγραμμα πεποιήται ὡς ἐκ προσώπου τῆς κειμένης, τοῦτο κατὰδὲλον ποιεῖ ἡ ἐν τῷ τελευταίῳ στίχῳ προσωπικὴ ἀντιωνυμία ΜΟΙ. Τὸ συνδεσμικὸν ἄρα μῆριον ΔΕ, ὡς μὴ προσφυῶς ἔχον ἐν ᾧ κεῖται τόπων, ἄτεχνον δὲ καὶ κακόζηλον κατασκευάζον τὸν λόγον, τρεπτέον νομίζω εἰς τὴν ἀντωνυμίαν ΜΕ· διότι τοῦτο ἀπαιτεῖ καὶ τοῦ λόγου ἡ ἔννοια, καὶ ἡ ὀρθὴ αὐτοῦ σύνταξις· οἶον:

Σωτηρίχαρ με τόμβος ἐνθάδε, ξεῖρε, κτλ.

Ι. Σ.

ΔΙΑΦΟΡΑ.

Ο ΑΡΙΘΜΟΣ 18.

18 Μαρτίου ἀνηγορεύθη βασιλεὺς τῶν Ἑλλήνων ὁ Γεώργιος.

18 Ὀκτωβρίου ἦλθεν εἰς Ἀθήνας,

18 ἔτος τῆς ἡλικίας τοῦ διατρέχων, τοῦ ἔτους 1863, οὗτινος οἱ ἀριθμοὶ προστιθέμενοι ἀποτελοῦσι 18 ἀριθμόν,

18ην ἐβδόμαδα ἀπὸ τὰς σκηνὰς τοῦ ἐν Ἀθήναις ἐμφυλίου πολέμου,

δις 18 ἀκριβῶς ἔτη ἀπὸ τῆς ἐν Νεοκάστρῳ ναυμαχίας, καθ' ἣν ἐστερεώθη ἡ ἀνεξαρτησία τῆς Ἑλλάδος.

Ἐγεννήθη οὗτος τὸ ἔτος 1845 τοῦ ὁποίου οἱ ἀριθμοὶ προστιθέμενοι ἀποτελοῦσι τὸν ἀριθμὸν 18.

Ὁ πατὴρ αὐτοῦ ἐγεννήθη τὸ 1818, ὅπερ σύγκαιται ἀπὸ δις γραφόμενον 18, καὶ οὗτινος οἱ ἀριθμοὶ προστιθέμενοι ἀποτελοῦσι τὸ 18.

Ἀλλὰ καὶ τὸ ἔτος 1854, ἱστορικὸν πρὸς τὴν Ἑλλάδα διὰ τὸν πρὸς τὰ ἔξω ὄργανισμὸν τῶν Ἑλλήνων, ἔχει ἀριθμοὺς, οἵτινες ἐὰν προστεθῶσιν ἀποτελεῖται πάλιν τὸ 18. — Ἐπειδὴ δὲ ὁ ἀριθμὸς οὗτος καταντᾷ καθ'αλιστικὸς, καὶ οἱ τοιοῦτοι λέγεται ὅτι εἶναι καὶ προφητικοί, ἐξάγεται ὅτι καὶ τὸ ἔτος 1881 θέλει εἶσθαι γάνιμον εἰς τὴν Ἑλλάδα, ἴσως ἡ συμπλήρωσις τοῦ ἔργου τοῦ 1854, διότι τοῦτο γίνεται διὰ τῆς προσθήκης τοῦ 18 εἰς τὸ 1863. — Καὶ οἱ ἀριθμοὶ δὲ τούτου τοῦ 1881 προστιθέμενοι ἀποτελοῦσι τὸν ἀριθμὸν 18. Μήπως τότε ἡ αὐλὴ τῶν Ἀθηνῶν ὀνομασθῇ τῆς Κωνσταντινουπόλεως, λέξεως ἐμπεριλαμβανούσης 18 πάλιν γράμματα; Εἴθε, μυριάκις εἴθε νὰ προωρισθῇ τὸ ἔτος ἐκεῖνο εἰς τὴν πραγματοποιήσιν τῶν ὁνείρων μας!

Ἐν Τριπόλει.

Ι. Π. Μ.

ΣΤΑΤΙΣΤΙΚΗ ΗΝΩΜΕΝΩΝ ΠΟΛΙΤΕΙΩΝ. Ἐκ τοῦ διαγγέλματος τοῦ Προέδρου Λίγκολν, πρὸς τὰς Βουλὰς τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν ἐξάγομεν τὰς ἑ-